

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 63.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940043152/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Och res dig, och kämpa för människors väl,
med pen, med röst!
Blif miskänd, hatat, och tryk dem likväl
til såradt bröst!

Du vil sige: hvad kan en ung Pige, som Du, vinke for Menneskehedens Vel? Det samme har jeg sagt mig selv, men strax efter følte jeg det Intetsigende i denne Indvending. Det er jo ikke mine, ikke Clara Raphaels Kræfter, Talen er om, men om den guddommelige Idees Kraft. Man kalder det Beskedenhed at mistvivle om sine Evner; jeg kalder det Gudsfor nægtelse. Skulde jeg tilbede Gud i Naturen, og ikke tilbede ham i den menneskelige Aand, som er skabt i hans Billede? Eller skulde jeg troe ham stærk i alle Andre, men kun svag i mig selv? Naar jeg træffer sammen med et Menneske, som ret mægtigt har Guds Lys i sin Sjæl, da bøier jeg mig i salig Beundring for ham, men ogsaa det lille Lys, som er mig betroet, elsker jeg, ogsaa deri erkjender jeg den guddommelige Sandheds Sol, hvorfra det er udgaaet. Er det Hovmod og Synd? Mit Hjerte siger Nei; man bør jo ære Giveren i Gaven.

Jeg læste igaar i Schillers Jungfrau von Orleans de dæilige Ord, hvormed den hellige Jomfru tiltaler Johanna: »Eine reine Jungfrau vermag jedwedes Herrliche auf Erden, wenn sie der ird'schen Liebe widersteht.« Det var mig, som disse Ord bleve henvendte til mig, som Guds Moder selv opfordrede mig til Kamp for den Idee, der fylder min hele Sjæl.

Det gjælder mit Livs Lykke, det har jeg erkjendt, ikke uden en vis nedtrykkende Fornemmelse. Ingen vil synes om mig; den ubetydeligste Pige, som har et complaisant Væsen, vil behage, selv aanderige og interessante Mennesker, meer end jeg. Jeg vil altid føle mig fremmed paa Jorden, thi hvad der binder Folk til hinanden, er, for en stor Deel, deres Svagheder. Den, som kalder alt, hvad der er Gud imod, for Synd, og alle »uskyldige Selvbedrag« for den værste Slags Løgn, bliver dem altid fremmed. Den, som kalder Liv, hvad de kalde Død, og seer Døden i deres Liv, maa være dem fremmed. Jeg kommer til at staa ene imellem to Verdener; var nu altid det Himmelske mig saa klart, som det undertiden kan være, da var Valget let. Men der gives Øieblikke, da en usigelig Tomhed hersker i mig, da